

Baranyi Ferenc:
Az ébrenlét a bátorság

Éjfélkor a sötét belémlát,
ilyenkor vallanak a némák,
és a süketek dobhártyája
beleremeg az éjszakába.
Nem könnyű a magunkba-nézés,
ítélőszékhez önidézés,
jaj, gyáva vagy, megfutsz magadtól,
ha ilyen éjszakán elalszol!

Az ébrenlét a bátorság itt:
lehurrogni lelked, ha ámit,
rágondolni, amire nem mersz,
akármilyen nehéz, keserves,
büntetni magad röstellt könnyel,
társ-nélküli, szegetlen csönddel,

nézni, midőn a képre fény száll,
amit az éj tükre elédtár.

Ó én tudom: a gyöngeségem
legláthatóbb a tükör-éjben,
s én látom legjobban, hisz éjjel
magam vagyok rossz számizével.
Nincs kínzóbb a felismerésnél:
hazugnak látni, mit beszéltél,
mondandónak, mit elhallgattál,
adandónak, amit nem adtál.

Magam vagyok magam fegyence,
bíráim legkegyetlenebbje,
s még az lehet csak, akin látszik,
hogy éjszakákat áttusázik,
aki velem éber az éjben:
legyen bírám s ha kell, pribékem,
de megítélni hogy merészel,
aki nyugodtan alszik éjjel?!

Legyen a bírám talpig ember,
magát-vizsgáló becsülettel,
s ítéljen el, egyazon szinten,
mint embert ember, istent isten,
mint ön-legyőző ön-legyőzött,
miként legyőzöttet legyőzött,
de sárga törpék tű-sisakban
ne mocorogjanak alattam.

Ha számonkérő éjben alszol:
jaj, gyáva vagy, megfutsz magadtól!
Bár nehéz a magunkba-nézés,
ítélőszékhez önidézés,
de áldozzunk ennyit magunknak,
kiéjszakázott igazunknak,
s azoknak, akik tisztelettel
úgy neveznek minket, hogy ember.